

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 4. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_601-txt-shoot-idm1199.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Første Kapitel.

Durin og Dvalin.

Der var i gamle Dage, foruden *Aser* og *Mennesker*, ogsaa *Jetter* og *Dvæрге* i Norden, og det gav Anledning til mange underlige Hændelser, som vel maae synes utroelige nuomstunder, men er ikke desmindre godt værd at fortælle, og hvad det Utroelige angaaer, da siger *Odin* i Havamaal:

Hver nyde, som han nemmer!
Da Ingen skeer Uskjel.

Dværgene var, som Man veed, Bjerg-Puslinger, hvis Høvdinger hedd *Durin* og *Dvalin*, og de var meget nævenyttige, saa der fandtes ikke Mage til de Sværd og Ringe og allehaande Smykker, som de kunde smede og lave, ja, ikke Nok med det, men de var ogsaa udlærde *Rune-Mestere*, og forstod den sorte Kunst fra Grunden af, hvorover det Smaatøi kom i stor Anseelse ikke blot hos *Jetter*, men selv hos *Aser* og *Mennesker*! Det lod ogsaa mangen Gang til, som Dværgene holdt hverken med Brud eller Beiler, men passede kun deres Dont, og tjende med lige god Villie Enhver, som skattede deres Kunst og vilde fornøie dem for deres Umage, enten paa Fordelens eller paa Ærens Vegne, men i Grunden var de dog altid paa *Jetternes Side*, som Man ogsaa nok kan slutte ssig til af den Daarlighed de havde, saa de kunde aldrig taale, Solen skinnede paa dem, men blev saa til Steen, som de stod. Naar de derfor selv med deres gode Villie gjorde noget Konstværk enten til *Aser* eller til *Mennesker*, var der dog gjerne en Hage ved, som ved Skaftet paa *Mjølner*, gjort saa kort, at *Thor* knap kunde faae Hold paa det og nødtes til at bukke sig, hvergang han slog til. Man veed jo nok, der er en heel Fortælling om, at det var en slem Spyflues Skyld, der satte sig paa Dværgens Næse, mens *Mjølner* var i Arbeide, og som han tilsidst ikke kunde bare sig for at smække til, hvorved han tabte et kostbart Øieblik; men det være nu som det vil, saa var der dog en slem Lyde ved alle de Konststykker, *Aserne* fik af de vittige Dvæрге, thi selv den berømte Snekke *Bladvending*, som havde altid Vinden med sig og kunde rumme alle *Aser* og *Valhals Gjæster*, skjøndt Man kunde lægge den sammen som en *Bog* og putte den i Lommen, vil Man sige, havde den Lyde, at hvem der først kom paa den, kom aldrig af den igjen.

Det var derfor intet Under, at hvem der nødte Dværgene til at trælle for sig, fik ogsaa Arbeide derefter, som kunde være baade deiligt og dygtigt nok, men kun til Eiermandens Ulykke, og derpaa er Sværdet *Tirfing* det største og klareste Beviis Man veed af at sige, saa det kan lære Folk at tage sig i Agt for de dagskye Dvæрге, og allenfalds ikke sætte dem Stolen for Døren, naar Man tænker at have Gavn af dem.

Der var nemlig en Konge i *Garderige*, der østerinde, mellem det hvide og det sorte Hav, og han skal gjerne have været en Sønnesøn af den store Hexemester, som i gamle Dage kom herind fra *Tyrkiet* og gav sig ud for den gamle *Odin*, der nu var staaet op igjen, og samme Konge i *Garderige*, de kaldte ham *Svafur-Lami*, satte engang paa Jagten saalænge efter en Hjort til Soel gik ned, og da han saae sig om, var han kommet til at staae imellem to Dvæрге og Dørren til deres Stue-Stue. Ha, ha, tænkte han, og gjorde Hammertegn, saa de kunde ikke slippe ind, og spurgte saa, med Sværdet over Hovedet paa dem, hvad de hedde? Det sagde de ham strax og bad for deres Liv, men han vilde have andet end gode Ord for det og kvad:

Velkommen, *Dvalin*,
Dværgenes Fyrste,
Velkommen, *Durin*,
Dygtig ved Essen!
Klingen I smede
Smidig og sei,
Hjaltet og Balgen
Blusse af Guld!

Stene som Klæde
Kløve skal Sværdet,
Aldrig det ruste,
Eggen ei døves,
Hvad saa end mødes,
Mæles og skeer!
Seier det følge
Soel-Verden rundt!

Dermed var Kjøbet sluttet, thi Dværgene lovede Alt hvad han forlangde, og de holdt forsaavidt ærlig Ord, at ved næste Stævne-Møde i Mulm og Mørke, stod de for Stue-Døren med et splinternyt, funklende Sværd, som de strax rakde Kongen, da han kom, men imens han stod og betragtede den skønne Foræring, trak de dem

forsigtig tilbage og var allerede forsvundet for hans Øine, da han hørde det hvine ud igjennem Døren.

Hver Gang det blottes,
Banehug falde!
Niddingsværk tappert
Trefold det øve,
Hvortil ei Mage
Mindes paa Jorden!
Banesaar visse
Volde det dig!

Dette huede Svafur-Lami saa ilde, at han med stor Fornøjelse vilde givet Dværgen Bane-Saar i Brage-Løn, men hvor godt end Sværdet beed paa Steen, stak det dog ei nær saa dybt, som dets Mester, og Man veed ikke, hvis Liv der maatte undgælde, førstegang *Tirfing* blev trukket af Skede; men det ved man nok, at, da det enstund havde mesterlig draget Blod i Svafur-Lamis Hænder, gav det ham selv hans Livsbrød, som *Dvalin* spaade.